

HAMLET.01
de Sergi Belbel
Fragment en català

HAMLET: Qui hi ha? No, parla tu primer. Atura't i digue'm qui ets. Déu salvi el rei. Barnardo? Jo mateix. Arribes puntual, a l'hora convinguda. Són les dotze tocases. Vés a descansar, Francisco. Gràcies pel relleu. Fa un fred de collons i el meu cor ja no ho aguanta més. Ha estat tranquil·la, la guàrdia? No s'ha mogut ni un ratolí. Bé, bona nit. Si et trobes n'Horatio i en Marcel·lus, digue'ls que s'afanyin. Els sento que arriben. Quiets! Qui sou? Gent de pau. Súbdits de Dinamarca. Molt bona nit. Oh, adéu-siau, bon soldat. Qui has rellevat? En Barnardo ocupa el meu lloc. Que passeu bona nit. Surt. Barnardo? Sí. N'Horatio ve amb tu? Un tros només. Benvingut, Horatio. Benvingut, bon Marcel·lus. Què?, allò ha tornat a aparèixer aquesta nit? Jo no he vist res.

...

A mi el que em fa més gràcia d'aquest inici famós de l'obra que du el meu nom, segurament la més famosa de tota la història del teatre de tots els temps, és l'un tros només de n'Horatio. Horatio ve amb tu?, demana en Barnardo a en Marcel·lus. Un tros només, se sent. I no és en Marcel·lus qui parla. Respon el mateix Horatio referint-se a ell mateix. Un tros només. Però... per què coi dius això, Horatio, amic? Només arriba una part de tu? Per què? Pel fred? Per la son? O perquè quan apareixes pel fons a l'exterior del castell (és a dir, quan poses el peu damunt la plataforma de darrere de l'escenari) primer treus el caparró i després el cos i per això quan dius "una part de mi", pels espectadors i les espectadores, sobretot les situades a baix a platea, però també als balcons, allò que tu dius correspon exactament a allò que elles i ells veuen: "una part de l'actor"?

Que catxondo.